

РЕШЕНИЕ

№ 4445

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7457** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. М., гражданин на А., депозирана чрез адв. М. Г., срещу Заповед рег. № 5364з-2640 от 08.07.2024г., издадена от „за директор“ на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 40, ал. 4 и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ и на основание чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ е определен 30 –дневен срок за доброволно напускане на страната.

В жалбата са изложени съображения за необоснованост и незаконосъобразност на административния акт. Макар да не се оспорва наличието на предпоставките по чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ, е застъпено становище за наличие на обективни пречки – сериозно влошаване на здравословното състояние на чужденеца препятствало завръщането му в РБългария. Посочено е, че в периода 2015 г. – 2024 г. М. М. е бил във Франция където нееднократно е бил хоспитализиран, а последващото му лечение не е позволявало да пътува на такова голямо разстояние, за да може да се върне в България. Изложени са аргументи за допуснати нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК, както и на специалната разпоредба на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Така е мотивирано искане за отмяна на оспорената заповед на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Жалбоподателят не участва в проведените съдебни заседания. Представява се от адв.

Г., който поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано.

Ответната страна – директор на Дирекция “Миграция” – МВР чрез процесуалния си представител юрк. Ч. изразява становище за неоснователност и недоказаност на възраженията в жалбата. Сочи, че периодът на отсъствие на чуждия гражданин от страната е безспорно установен, а възраженията относно здравословното му състояние и невъзможността да пътува са били предмет на обсъждане от административния орган в мотивите на оспорената заповед. С тези съображения аргументира искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита оспорената Заповед за обоснована и законосъобразна, а депозираната жалба за неоснователна и недоказана.

Настоящият съдебен състав на Административен съд - София – град, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 08.05.2024 г. жалбоподателят М. М., гражданин на А. е подал Заявление, заведено с рег. № 3519 в Дирекция „Миграция“ – МВР, с което е отправил искане за издаване на документи за самоличност и пребиваване в Република България (л. 33 – л. 34). В Заявлението е посочил, че е влязъл в РБългария през Аерогара С. на 26.02.2024 г. Представил е заверени копия на издадена му на 22.12.2014 г. лична карта на чужденец с разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България (л. 37) със срок на валидност 28.03.2024 г. и на задграничен паспорт, издаден от Посолството на А. в РБългария (л. 36). Към Заявлението чужденецът приложил и Молба – обяснение (л. 26), в която посочил, че през 2015 г. след като посетил родителите си в А. заминал за Франция и започнал работа. По-късно се разболял и това наложило да провежда лечението си във Франция. Прибрал се в България когато станало възможно.

В приложена към преписката Справка за пътуване на жалбоподателя (л. 24) е отразено, че за периода 01.01.2014 г. – 08.05.2024 г. са регистрирани 1 излизане от страната – на 10.09.2015 г. през ГКПП Аерогара С. и 1 влизане – на 26.02.2024 г. също през ГКПП Аерогара С..

На 10.06.2024 г. на жалбоподателя М. М. е връчено уведомление рег. № 536400 – 12805 от 22.05.2024 г., на основание чл. 26 от АПК, за започване на производство по отнемане на правото на постоянно пребиваване в Република България, поради наличие на предпоставките по чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ (л. 27). Разяснени са му правата по чл. 34, ал. 3 от АПК и му е предоставен максималният 7-дневен срок за запознаване с материалите по преписката за представяне на доказателства и за възражения.

На 12.06.2024 г. с УРИ № 536400 – 48958 (л. 25) е заведено писмено Възражение, към което са приложени издадени във Франция медицински документи с превод на български език, удостоверяващи провеждано лечение от жалбоподателя М. М. (л. 28-л. 29 и л. 30 – л. 31 и л. 32). Като основен аргумент за несвоевременното завръщане на територията на РБългария във Възражението е посочено провеждано продължително лечение в болнично заведение и последващото влошаване на здравословно състояние, което не е позволявало на жалбоподателя да пътува. Заявено е намерение в административното производство да бъдат представени и други медицински документи в подкрепа на тези твърдения.

На 08.07.2024 г. от началника на Отдел „ЗМБГ“ е отправено Предложение рег. №

5364р-16966 до директора на Дирекция „Миграция“ (л. 20 – л. 21) за отнемане на правото на постоянно пребиваване на гражданина на А. М. М., поради установеното 6 годишно отсъствие от територията на Република България и неприложимото изключение по чл. 25г от ЗЧРБ. В Предложението е посочено, че на М. М. е било предоставено право на продължително пребиваване през 2014 г., на основание чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, пребивавал е законно и без прекъсване на територията на Република България в рамките на последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване и за този период не е отсъствал повече от 30 месеца. Направен е извод, че липсват данни жалбоподателят да е загубил връзката си с държавата на произход А., въз основа на представения към заявлението национален паспорт, издаден през 2024 г. чрез Посолството на А. в РБългария. Уточнено е, че законодателят е обвързал фактическото и трайно пребиваване на едно лице на територията на страната с конкретни правни последици и затова този период е основание, за да се приеме, че е създадена трайна връзка с държавата, в която е разрешено постоянното пребиваване, каквато в настоящия казус поради продължителното отсъствие на жалбоподателя няма. Отчетено е, че спрямо М. М. не са установени данни за образувани производства по Закона за убежището и бежанците, както и други производства по Закона за чужденците в Република България.

На 08.07.2024 г. от зам. директор на Дирекция „Миграция“, с делегирани правомощия съгласно Заповед № 5364з-2526 от 28.06.2024 г. (л. 23), е издадена Заповед рег. № 5364з – 2640, с която на основание чл. 44, ал. 1 вр. чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ, на гражданина на А. - М. М. е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България и е определен срок от 30 дни за доброволно напускане на страната, съгласно чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 11.07.2024 г. (л. 39), след като в същия ден му е връчено и Съобщение, на основание чл. 61 от АПК, рег. № 536400-56434/08.07.2024 г. (л. 22).

Описаните релевантни за правния спор факти не са спорни между страните и позволяват на съда да направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е чрез административния орган, в предвидения от чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 149 от АПК, 14-дневен преклузивен срок, от надлежна страна, с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – заместник директор на Дирекция “Миграция” – МВР, с делегирани правомощия от директора на Дирекция „Миграция“, видно от приложената към преписката Заповед № 5364з-2526/28.06.2024 г.

Спазени са изискванията за форма и съдържание, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 1 – т. 8 от АПК. Посочено е релевантното фактическо основание по чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ за прилагане на принудителната мярка по чл. 39а, т. 1 от ЗЧРБ – чужденецът е отсъствал повече от 6 години (10.09.2015 г. – 26.02.2024 г.), иначе казано не се е установил трайно на територията на Република България. Направен е извод, че представените медицински документи не удостоверяват по безспорен начин невъзможността му да се върне в България през целия период на отсъствие.

Разпоредбата на чл. 40, ал. 4 ЗЧРБ предвижда, че във всички случаи след 6-годишно отсъствие от страната, предоставеното право на дългосрочно или постоянно пребиваване се отнема като е предвидено единствено изключение - хипотезата на чл. 25г от ЗЧРБ. Нормата на чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ е императивна и административният орган действа при условията на обвързана компетентност, съобразявайки единствено наличието на основания за приложението на изключението по чл. 25г от ЗЧРБ. Същото предвижда възможност на член на семейството на български гражданин, на когото е разрешено продължително пребиваване по реда на чл. 24м от ЗЧРБ, да има право на постоянно пребиваване, ако законно е пребивавал непрекъснато за срок 5 години на територията на Република България заедно с българския гражданин или ако законно е пребивавал непрекъснато за срок 5 години в Република България в случаите по чл. 24, ал. 9, 10 и 11. В настоящия казус не се твърди жалбоподателят да отговаря на критериите по чл. 25г от ЗЧРБ, т. е. да е член на семейство на български гражданин, поради което законосъобразно е прието, че не са налице основания за прилагане на предвиденото изключение в разпоредбата на чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ.

Спазено е изискването на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ противно на оплакванията в жалбата. Административният орган е отчел всички обстоятелства от значение за законосъобразното приложение на закона.

В настоящия казус жалбоподателят не оспорва, че не е пребивавал на територията на България в периода 10.09.2015 г. – 26.02.2024 г., т. е. в продължение на повече от осем години. Посочената като основание за невъзможността му да се върне в България обективна причина – влошено здравословно състояние, непозволяващо да пътува не е подкрепа с доказателства. Въпреки предоставената възможност жалбоподателят не участва и в съдебното производство, а преустановявайки контакта си с представляващия го – адв. Г., за което по делото е приложено и писмено изявление на процесуалния представител (л. 62), препятства възможността за събиране на други относими доказателства в подкрепа на твърденията в жалбата.

Въпреки, че е вписан в регистъра на населението и е имал постоянен адрес в [населено място], жалбоподателят е пребивавал по-малко от година след предоставяне на постоянното му пребиваване през 2014 г., като след напускане на страната на 10.09.2015 г. се е завърнал едва когато е следвало да предприеме необходимите действия за подновяване на документите си за самоличност.

В този смисъл, обосноваван и законосъобразен е изводът на административния орган, че М. М. не се е установил трайно на територията на страната и не е създавал семейни, приятелски, битови или социални отношения. Не са установени и данни да е налице пълно откъсване от семейните, културни и социални връзки с държавата му по произход А.. Чужденецът не попада и в категорията „уязвими лица“, съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 4б от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ. Прямо него не са налице висящи производства по Закона за убежището и бежанците, както и други по ЗЧРБ.

Поради липсата на трайно създадени отношения на територията на РБългария не се засягат и гарантирани и защитени от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, права на М. М.. Съгласно чл. 8 от Конвенцията всеки има право на зачитане на личния и семеен живот, на жилището си, както и на тайна на кореспонденцията си. Намесата на държавните власти при упражняване на тези права е недопустима освен в случаите, предвидени в закона, които са необходими за едно демократично общество в интерес на националната и обществена сигурност, на

икономическото благосъстояние на страната, включително с цел предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала, правата и свободите на другите. В конкретния казус не се установява оспорената заповед да засяга в недопустима степен правата на жалбоподателя, доколкото не се твърди да има семейство на територията на РБ. Ето защо, отнемането на статута на постоянно пребиваващ не го лишава от възможността да влиза и пребивава на територията на страната на друго основание. В този смисъл, оспорената заповед не засяга отрицателно личния и семеен живот на жалбоподателя.

Законосъобразно административният орган е определил срок от 30 дни за доброволно напускане на страната, който е максимално допустимия от разпоредбата на чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.

По изложените съображения жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в тежест на жалбоподателя следва да бъде възложено заплащането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева за процесуално представителство на дирекция „Миграция“.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 26 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М., гражданин на А., депозирана чрез адв. М. Г. срещу Заповед рег. № 5364з-2640 от 08.07.2024г., издадена от „за директор“ на Дирекция “Миграция” при Министерство на вътрешните работи, с която на основание чл. 44 ал. 1 вр. чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ му е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България и е определен 30–дневен срок за доброволно напускане на страната, съгласно чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА М. М., гражданин на А. да заплати в полза на Дирекция “Миграция” при Министерство на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева - юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ :